

OVERGREB MOD BØRN - HVAD GØR MAN?

Når kommuner anmelder sager om overgreb mod børn, gør de det i langt de fleste tilfælde på baggrund af kontakt fra for eksempel en vuggestue, børnehave, skole, dagpleje eller plejefamilie.

Anmeldelsen kan for eksempel ske, fordi et barn betror sig til en voksen, som barnet er tryk ved. Det kan bare være en bemærkning eller en enkelt sætning, der gør, at man bliver urolig på barnets vegne, og hvad skal man så gøre ved den bekymring?

Som fagperson er det let at blive usikker i sådan en situation. Hvad må man, og hvad må man ikke? Må man tale videre med barnet om det fortalte? Skal man melde det til politiet med det samme og slet ikke snakke mere med barnet? Og hvordan er det nu med videoafhøringer?

Mistanke om overgreb mod børn

*Vejledning for frontpersonale, lærere,
pædagoger, plejefamilier med flere*

Juni 2016

DET MAN GERNE MÅ

Hvis barnet fortæller, at "fars kæreste eller mors kæreste, onkel Peter, eller andre har rørt ved barnets tissemand", er det nødvendigt – og tilladt – at stille barnet opklarende spørgsmål.

Det kan hjælpe med at afklare, om berøringen er sket på uskyldig måde, det kan for eksempel være i en badesituation, ved toiletbesøg eller lignende, eller om der er grund til at tro, barnet eventuelt har været udsat for et seksuelt overgreb.

Man kan stille åbne spørgsmål med hv-ord:

- Hvornår gør han/hun det?
- Hvorfor?
- Hvor?
- Hvad siger du, når det sker?
- Hvad siger mor/far?

Bekræfter samtalen bekymringen, runder man af med at fortælle barnet, at man har hørt og forstået, hvad det siger. Sig også, at det er nødvendigt at sige det videre til andre, så man kan hjælpe med at undgå, at det sker igen

DET MAN IKKE MÅ

Man må ikke foretage afhøring af barnet. Selv om det er gjort i den bedste mening, kan en sådan afhøring ikke bruges som bevis. Der er særlige regler for, hvordan en videoafhøring skal foregå, ligesom afhøringen kun må foretages af særligt uddannet politipersonale.

Forældre kontaktes ikke uden aftale med socialforvaltningen, der til gengæld altid skal underrettes.

Kommunerne har lavet beredskabsplaner, hvor man som fagperson kan se, hvordan sådanne sager håndteres i den enkelte kommune. Er man i tvivl, bør man kontakte socialforvaltningen og få yderligere vejledning.